

at en Minister vilde blive i den Grad paa-trængende med Nødtighed, at han blev besvær-elig for en By, og endnu mindre kan jeg tænke mig, at en Minister ikke skulde tage tilbørligt Hensyn til alle Forhold, naar han ved Regulativer skulde ordne et saa delicat Punkt som det med Hensyn til Søgagtighed. Jeg troer derfor, at det er rigtigst at følge Lovudkastet, som overlader Alt i saa Henseende til Justitsministeren, efterat han har hørt Alt, hvad der kan siges om Tingen. Jeg har heller ikke kunnet slutte mig til Udvalget, naar det har meent, at det udtrykkelig skulde staae i Loven, at en Dom ikke skulde kunne gaae ud paa en Advarsel; thi jeg forudsætter hos alle mine ærede Colleger, Underdommerne her i Landet, den Indsigt, at de ikke lei paa nogen Maade ville vælge Straffe, som slet ikke findes i Lovgivningen, om de end have fundet Sted i en ældre Lovgivning, af en ganske særligt Bestaaffenhed, s. Ex. med Hensyn til uforstigt Tale i Allegorier og Billeder, som den ældre mere faderlige Lovgivning havde bragt henunder visse Correctioner, saa at man ved Dommeren blev advaret om, at man gjennem Trykken ikke for Fremtiden maatte tale i Billeder, som kunde misforstaaes. — Der er endelig et Punkt, hvor jeg vel har kunnet slutte mig til de øvrige ærede Udvalgsmedlemmer, men uden dog at være kommen til dette Resultat gjennem det samme Raisonnement som Udvalget, nemlig med Hensyn til at lade § 16 gaae ud og saaledes indrømme Appel til Høiesteret, naar forresten Sagen er appellabel, og man ikke behøver at have Justitsministeriets Ordre eller Bevilling, hvad man nu vil kalde det. Grunden dertil angives at være den, at Politiretterne ikke ere vel ordnede, og at der forudsæses en bedre Ordning i saa Henseende. Dette skal jeg ganske indrømme, men det forekommer mig dog ikke, at man ad denne Vej kan komme til denne Slutning. Underretten er jo i alle disse Sager underkastet Overrettens strenge Kritik, og Overretten er meget nøtseende med, at Sagen er udtømmende behandlet ved Underretten forinden den blev paadømt. Der klages endog undertiden over, at den i saa Henseende gaaer for vidt; men jeg for mit

Bedkommende har ikke Erfaring om, at Overretten er gaaet videre, end det er rigtigt, thi man kan ikke være nøtseende nok i saa Henseende, saavel af Hensyn til den foreliggende Sag som idet Hele taget af Hensyn til den Paavirkning, som derved udøves med Hensyn til at lære Underdommerne at være nøttagtge. Efter min Opfattelse af Overrettens Virksomhed, skulde jeg altsaa i saa Henseende ikke være kommen til det Resultat, hvortil Udvalget er kommet, hvis ikke den ærede Ordfører i disse Sager havde ført med sig en ganske ualmindelig Erfaring om, hvorvidt man kan stole paa Overretten eller ikke. Af denne Grund har jeg fulgt den Vej, som den ærede Ordfører idag er gaaet i sit hele Raisonnement, og, idet jeg hører mig for hans Autoritet, er jeg kommen til at slutte mig til ham.

Klein: Jeg maa takke det ærede Udvalg for, at det har taget Hensyn til flere af de Bemærkninger, som jeg tillod mig at fremføre ved denne Sags første Behandling, navnlig til §§ 12, 14 og 15. Derimod tillod jeg mig dengang at gjøre nogle Bemærkninger til § 8, som det gjør mig ondt, at det ærede Udvalg ikke har troet at kunne tage videre Hensyn til, og jeg skal derfor tillade mig at udtale mig ganske kort angaaende de Forslag, som jeg har stillet til § 8, saavel som til to andre Paragrapher, nemlig §§ 6 og 11. Hvad disse sidste angaaer, troer jeg, at det lettelt vil sees, at de væsentligst maae karakteriseres som Redaktionsforslag. Det Forslag, som jeg har stillet til § 6, gaaer efter min Opfattelse ikke ud paa at forandre noget i Realiteten af det Forslag, som er stillet af Udvalget til samme Paragraph, men kun paa at muliggjøre, at selve Udvalgets Tanke med dets Forslag under Nr. 7 kan blive praktisk gennemført. Udvalgets Forslag gaaer jo nemlig, som det vil sees, ud paa, at Børt over 10 og under 15 Aar ikke skulle kunne straffes uden videre, som der er foreslaaet i § 6, men kun skulle straffes paa den der anførte Maade, naar de tidligere have gjort sig skyldige i en saadan Forseelse, eller have udviist en særdeles vanartig Udførd. Der er imid-